

"Danstieren"

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

"Danstieren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Kris pr. Krigang i De Forenede Stater \$1.50; til Ubladet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Omsalg, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Indsendelser adresseres: Danstieren Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

"Danstieren"

Bladet sendt til Subskribenter, indtil udtryktelig Oplysning modtages af Udgiverne og at Gælden er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Fjolk, der opererer i Bladet, enten for at lade sig abonnere eller for at faa Oplysninger om det Værdierne, lodes de altid omtale, at de faa Kvitteringen i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Paa Grund af, at Torsdag i næste Uge er Helligdag (Thanskingsdag), og Forretningen har alt, hvad den kan overkomme, vil "Danstieren" kun udgaa een Gang i næste Uge.

Intet bevis!

"D. d. P." af i Gaar indeholder en lille Replik til, hvad vi stred om at gaa til Bunden i Spørgsmaal om Aarsagen til de to tredobbelte Børnemord. Den har imidlertid intet Bevis fundet for sin Paastand, at det var "Helvedesprædikanterne" Skuld, men maa nøjes med en Slutning: "Var det ikke for Helvedesprædikanternes Skuld, vilde disse Mødre ikke have dræbt deres Børn for at frelse dem?"

Men den giver denne Gang en Definition af "Helvedesprædikanter", hvori alle sande evangeliske Prædikanter gaar Ram forbi. Den siger derom bl. a.: "Med Helvedesprædikanter mener vi dem, der ikke følger Jesu sande Lære: tilgiver og forsoner, dem, der ikke har nok med et Helvede efter Døden, men søger at skabe det ogsaa i Livet, Prædiker, der stadig bruger Helvedet, Straf og Fængsel som Midler til at vinde Sjæle for vor Herre og Himmerige og spilder Sindssvælgensaalder med deres ulovlige Dofre."

Ja, saa er vi saa luttelige aldrig at have kendt en "Helvedesprædikant"!

Men vi skulder endnu at oplyse vore Læsere om, at den eneste Prædikant i Forbindelse med disse færgelige Pastor Petersen i Salinas, som nævnt Børnemord, ikke tilhører "Den forenede danske Kirke" men derimod "Den danske Kirke", saa vi slet ikke har taget Ordet til Forber for vor egen. Skønt vi ikke kender Pastor Petersen, har vi slet ingen Tanke om, at han skulde være en Helvedesprædikant lig de i Bionereren bestreede.

En Indsigelse.

(Af P. S. Vig.)

Det er mod en Artikel her i Bladet for 17. Nov. d. A. at jeg seler mig tilsthyndet at komme med en bestemt Indsigelse, baade mod Artiklen selv og dens Optagelse i Danstieren. Den har den fæmste Oversteift "Gan's Grundtvigs Søn". Forfatteren seler røber i sin Indledning, at han har haft en Følelse af, at hans Artikel ikke var, som den skulde være; thi hvorfor skulde han ellers betro os, at det ikke var hans Hensigt at, "haane en Hæbersmands Minde" eller "krænke Gravens Fred." Men lad det nu være med det, som ikke var Forfatterens Hensigt, som det vil. Danstieren, som har optaget nævnte gamle Artikel, har dermed nærmest opnaaet det, som ikke var Forfatterens Hensigt, saa vidt jeg kan se. Der er for min umiddelbare Følelse noget væmmeligt i faaledes at benytte en afbød Mand's Navn til at faa det Kirkesamfund, han tilhørte, givet en Del, vistnok meget væmmelige Spart. Dan-

stieren burde holde sig for god til den Slags Krigsforfølgelse. Men hvad er saa egentlig Hr. Albert Jensen's Hensigt med nævnte Artikel? NB. Indtil videre antager jeg A. J. for en Pseudonym. En faadant skulde blandt andet tale sagte om at fægte med aaben Vænde. — Men nu om Hensigten! Saa vidt jeg kan se, er det at bevise, at afbød J. L. Grundtvig ikke var det danske Folks Skjald i Amerika, — altsaa negativ. Som det var at vente, kommer han rent galt fra sin Bevisførelse. Det eneste, han nogenlunde har bevist, er, at han, A. J., ikke anser J. L. Grundtvig for det danske Folks Skjald i Amerika, noget, som maaste det ikke trænge til at bevises, noget, som maaste grumme faa har Interesse af at se bevist. Thi hvem har nu egentlig sat Hr. A. J. til at tale i det danske Folks Navn?

At der er saa og saa mange Danstiere i Amerika, og at kun saa mange af disse kendte noget til J. L. Grundtvig, beviser jo saa langt fra, at han ikke var det danske Folks Skjald i Amerika. I Følge den Legit kan jeg ikke vide, om Danmark egentlig nogen Sinde har haft nogen Skjald. Inden man kan sige det, maa man se at finde ud, hvor mange Fjolk der var i Danmark paa hans Tid, og hvor mange af disse, der saa kendte ham o. s. v., o. s. v. —

Men ganske vist, er det givet, som Hr. A. J. mener, at det danske Fjolk i Amerika overhovedet ikke kan have nogen Skjald, saa er det noget, som ikke trænger til Bevis, at afbød J. L. Grundtvig ikke var dette Folks Skjald. Og man indser da ikke, hvorfor Hr. A. J. har gjort sig saa stor Ulejlighed for at bevise, at Grundtvig ikke var, hvad hvort han eller nogen anden kunde være! —

Hr. A. J. maa have haft en Følelse af, at han stod over for en meget vanskelig Opgave, ellers vilde han aldrig grebet til en saa uhjemlet Paastand som denne, at, "som amerikanse Borgere har vi absolut intet med den danske Fædrelandskærlighed at befille, ja vi maa endog frasværges om, at vi ikke maa endog have den, som Kong Christian den Niende." — Med hvilken Ret, Hr. A. J. regner sig selv blandt de amerikanse Borgere, som jeg ikke her kommer ind paa. Men hvorfor saar det stredet, at Danstiere, som ville blive amerikanse Borgere, skulde gøre noget saa unaturligt som at frasværges sig Kærligheden til deres danske Fædreland? Det blev ikke for langt af mig, da jeg for mange Aar siden blev amerikanst Borger. Og jeg kan tilføje: jeg kunde aldrig blesiden amerikanst Borger paa faadante Vilkaar. — Der var heller ikke ved nævnte Lejlighed Tale om Velsen med Hans ærverdige Majestæt Kong Christian den Niende, — det overledes Hr. A. J. — Derimod var der Tale om at affværges sig alt understaatligt Forhold til nævnte Konge; thi ingen kan jo paa samme Tid være Borger i to Riger her paa Jorden. Men hvorfor saar der stredet, at dansk Fædrelandskærlighed og saa understaatligt Forhold til den danske Konge staa og falde med hinanden? Eller at dansk Fædrelandskærlighed er uforsøenlig med at være amerikanst Borger? — Ja, det staar i Danstieren Nr. 91, 1903, over Hr. A. J.'s Navn. Men dermed er det Sandhed ved ikke bevist. — Saadanne Paastande trænger endnu mere til Bevis end det, som de skulde bruges som Bevis imod. —

Men jeg skriver en Indsigelse, skal derfor ikke gaa videre med at kritisere det meget i nævnte Artikel, som haardt trængte til nærmere Eftersej.

Jeg har saa vist ingen Grund til at holde Lovtaler over afbød J. L. Grundtvig eller det Kirkesamfund, han tilhørte i Amerika. Jeg har haft nogen Erfaring af, hvad de første i deres Skjold. Og jeg mener, at der er Sider nok, de begge kunne angribe fra, om saa skulde være. Men jeg er absolut imod, at der læstes Sten efter en afbød Mand, som med alle sine Fejl dog elskede sit Fjolk og sin Kirke, og som vissefelig ikke spanbte Guld ved sit Arbejde i Amerika.

Efter min ringe Mening kunde vi kun være glade ved, at den danske Kirke fik Understøttelse og Anerkendelse fra Danmark, hvis den kun vilde helse den lutherse Kirkes Fane, arbejde for dens Principper: Den hellige Skrift som Guds Ord og øverste Regel og Rettesnor for kristen Tro, Læ-

re og Lovet, og Guds Ords Hovedlære: En Syners Nærfærdiggørelse ved Troen alene, for Kristi Skjold alene, af Guds Raade alene, i Stedet for at fiske en Befendelse ud, som enhver kan tyde paa sin Maade. I Sammenligning med denne færgelige Kæmpegerning er det en grumme lille Ting, enten denne Kirke faar 3 eller 30 Tusinde Kroner fra Danmark om Aaret, og om afbød J. L. Grundtvig er det danske Folks Skjald i Amerika eller ikke. — Det sidste kan der strides om, som om saa meget andet uden stor Støde for nogen. Men der kan ikke med Rette strides om, at den Kirke, som med mindste Skin af Ret vil være den lutherse Kirkes Navn, bør staa fast i den lutherse Kirkes Principper uden Forbehold, uden Fratræk og uden Tilfæg, og det da ikke mindst i Dage som disse, da den romerse Antikristi som ingen Sinde før truer den protestantiske Kristenhed med sin Svig og sine Vegne, Vantro og Uglødelighed med alle deres følger og vækter sig ind over Fjellene som en Storm.

Kun Guds Ords blanke Vaaben, slunget med Troens Haand, kan fejre i den Kamp, som Dag for Dag kommer os nærmere ind paa Livet. Kun den uforskyldte Raade kan gøre Sjælene frie og læge de syge Vunder. — Vor Kamp mod den danske Kirke ligger derfor paa ganske andre Felter end det angaaende Grundtvigs Skjaldskab og de stakkels 3000 Kroner. Og det er mig af Hjertet imod, at denne Kamp forrykkes, faaledes som man alter og atter har foreslået det her i Amerika. Vi skal ikke tæmpe om Personer, deres Synder og Dyder, men om Principper, bestemte Principper.

Særlig af den Grund maa jeg gøre Indsigelse mod nævnte Artikel, fordi den vil tjene til at forrykke nævnte Kamp.

Blair, den 17. Novbr. 1903.

* * *

Saa sagte! — Vi ansaa slet ikke Albert Jensen's Artikel for en Vombs, der skulde eksplodere og gøre stort Rabalder. Der findes Udtryk i den, som vi ikke vilde understreffe, særlig det om Fædrelandskærlighed. Vi mener med Prof. Vig, at Bligtrofskab imod dette Land og Kærlighed til Fædrelandet godt kan forliges, ja det kan endog Kærlighed til begge, da de jo er Sættende i fællelig Forstand. Men vi saa og ser intet ufømmeligt imod afbød Past. J. L. Grundtvig i A. J.'s Artikel. Saa sandt som man efter han Død hævdede ham som Skjald for det danske Fjolk i Amerika, saa maa ogsaa den modsatte Opfattelse kunne taales. Grundtvig er i Artiklen omtalt som Hæbersmand, og som saadan kan han jo da nok minde os af, selv om vi ikke betragter ham som vor Skjald. Saadan var og er vor Betragtning af den Sag, og derfor nægtede vi ikke at optage Artiklen. Vi var netop glad ved, at A. J. ikke kom ind paa Kirkestrid; thi vi agter at lade "Den danske Kirke" arbejde i Fred, saa sandt som vi helst selv vil have Fred.

Lidt fra Missionsmødet i Kennard.

Om Formiddagen taltes der ud fra Fil. 3, 17—21, om Kristi Korsets Hjender og Borgerstabet i Himlene. Vi skulde vandre som dem, hvis Borgerstabet er i de rene Himle, omend den synlige Verden frembyder mange Hindringer for dette. — I Daaben blev vore Navne skrevet i Himlen, hvilket skulde være vor første Glæde, og derfor skulde vi vandre, som dem, der har Borgerstabet der. — Men saa færdes Apostelen med Smerte, idet han tænker, ja men, de mange vanderer jeg som Kristi Korsets Hjender, — de beres Gud er Bugen; de leve kun for at æbe og drikke, — de sætter en Værdi i deres Standsel, det, som de midbestalt burde stamme sig over; men dette viser Menneftets høje Forbærelse, — og de traqter efter de jordistie Ting, som om deres Borgerstabet var paa Jorden. — Vi er løst med en høj Pris, Jesu eget Blod, for at vi skulde være hans, — skal han have sin Smertes Løn? — Korset, Jobernes Forargelse og Grænerens Daarlighed, — ved Korset ses Guds Brede Klædt, han ser ikke gennem Fingre med Synder, men her ses ogsaa Guds Kærlighed. — De, hvis Borgerstabet er i Himlen, maa vandre som Ublænderne her, men Herren vil be-

stærke dem, — han nægtede dem godt og vil en Gang optage dem til Herlighed, derfor er det Fjolk saligt, hvis Gud Herren er. Om Eftermiddagen taltes der ud fra 1 Tim. 2, 4: "Gud vil, at alle Mennefter skulde blive salige og komme til Sandheds Erkendelse." Gud vil noget med os, han har ikke tabt den faldne Slægt af Syne, — han har fra Evighed villet, at den skulde blive salig, — han vil ogsaa Midlerne og Raade til alles Salighed, hvilket han har vist ved at sende Jesus Kristus; thi uden Syndsforladelse ingen Salighed. — Han udsendte sine Apostle til al Verden at prædike for al Stabningen. — Jesus tog med de første Syndere: en sommarantankvinde, en Tolder, en Synbinder, en Kvinde greben i Hor, en Røver o. s. v. Men Salighed beror ogsaa paa vor Vilje, hvorfor vi skulde komme til Sandheds Erkendelse, den Erkendelse, at Menneftets Hjerte er slabi til Gud og hviler ikke, før det hviler i ham, og at Guds Ord er Sandhed, — baade det til Forbømmelse og det til Frelse. — Uden Sandheds Erkendelse ingen Brug for Frelsen.

Da Menigheden just havde faaet sin nye Altertafle, som fremstiller Jesu Kamp i Gethsemane, medens de Disciple sov, blev der fremholdt nogle Tanker ud fra dette: Medens Jesus fører den forfærdelige Kamp, fører hans bedste Venner — selv Peter, — men mon det er anderledes den Dag i Dag, eller sorer Herrens Venner, medens han fører sine store Kampe. Hvorfor mangles der Gang paa Gang baade Mænd og Midler i Herrens store Arbejde blandt Hæbnerne? — Herrens Fjolk sorer, — skal vi blive ved at sove?

Eftermiddagsmødet sluttede med nogle Tanker ud fra Mose's Afledningsord til Israel: "Jeg har forelagt dig Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen", samt Josfas: "Vælger i Dag, hvem I vil tjene." — Livet er stadtigt Valg, Velsignelsen eller Forbandelsen, Livet eller Døden. Meros (Dom. 5, 23) valgte Forbandelsen ved ikke at komme Herren til Hjælp, — ingen Ting at gøre er ogsaa at vælge, — ikke Gud, men Meros talte derved. Den største Velsignelse er at se Gud, en Velsignelse, som ikke kan rummes i Menneftets Hjerte.

Mødet fortsattes om Aftenen, hvor der blev talt ud fra Ordet: "Adam, hvor er du?" — Adam betyder Mennefte, — Menneftet har skult sig, — nogle er talde frem men skuler sig saa i Undskyldninger. —

Dem, som stæder for Dommeren, gaar Herren i Rette med efter sin Raade. — Men hvor er Guds Fjolk? — Mon de er paa deres Plads? Der skuldes med de Ord: "Hvad tyktes eder om Kristus, hvis Søn er han?" — Besvarelsen af dette Spørgsmaal deler Menneftetslagten i to Dele, — det har Evighedsbedyding for hver enkelt.

Kunde vi bare rigtig blive Ordet's Gæreste og ikke dets Høreste alene.

Protestantisk Kirkeforfatning.

(Efter "Dgbl.")

II.

Opriidelig havde Luther næppe tænkt det nødvendigt at foretage noget Brud med den katolske Kirkes Ordning, idet Reformationen kun skulde være en indre Genfødsel af Kirken, til hvilken han gjorde Regning paa Bistoppernes Medvirkning. Da dette Haad imidlertid glippede, idet kun ganske faa af Bistopperne antog Reformationen, som Brudet af sig selv. Da Formaalet var Menighedens Genfødsel, har Menighedens Ret hertil været Luthers første kirkelige Synspunkt, og han syntes at have tænkt sig, at dette kunde overlades den enkelte Menighed selv at ordne. Men snart blev han opmærksom paa, at dette indenpøstiffte Standpunkt vilde føre til en Forvirring, der maatte virke skadelig for Reformationens Udbredelse. Det maa jo vel erindres, at Menighederne fra de katolske Tider var altesels fremmede for Skriften af kirkelige Anliggender. Da nu den tyske Konge heller ikke havde villet slutte sig til den nye Lære, henvendte de protestantiske Gejstlige sig i deres Rød til deres egne Landsfyrster med Anmodning om, at disse vilde tage Ordning af de kirkelige Forhold i deres Lande og tilsynet med de enkelte Menigheder i deres Haand. Og saa den katolske Kirke havde havdet Forbigenheds Ret og Pligt til at opretholde den rette Tro i deres Lande. De Bispemagten nu var faldet bort, var Højsten den eneste Myndighed, der kunde gribe ordnende ind i de kirkelige Anliggender. Den første, der paatager sig denne Opgave, er Kurfyrste Johan den Besandige af Sachsen, der 1527 offentlig var traadt til Reformationen og straks paabegyndte Bistatferne i Menighederne. Den næste var anstattes der gejstlige Superintendenten, en i hvert Amt, som Grundlag for Kirkens Styrelse og til at føre det stadtige Tilsyn med Præster og Menigheder. Og da der snart viste sig Trang til en enkelt Overinspektør, der paa Højstens Vegne kunde samle den hele Landskirkes Styrelse i sin Haand, oprettedes 1539 Konfessoriet i Wittenberg, sammensat af Theologer og Jurister, der som Superintendenternes foresatte havde det øverste Tilsyn og Jurisdiction over hele Landets Gejstlighed.

Denne Ordning, der blev Monarkiet for Kirkens Ordning i de øvrige lutherse Lande i Tyskland, dannede Grundlaget for den Forsatningsstand, der i lange Tider har behersket den lutherse Kirke, og endnu den Dag i Dag hviler den protestantiske Kirkeforfatning overvejende paa dette Grundlag i Tyskland sit ikke nogen Nationalkirke, men derimod en hel Række af Landskirker. I Spidsten for hver af disse stod Landsherren, der skredte sin Kirke ikke ved de sædvanlige verdslige Forhold, men ved særlig dertil bestilte Organer. Da denne Kirkeforfatning tilkommer Højsten som Landsherre, er han i dens Udvælgelse ligesom i sin verdslige Styrelse begrænset af Landsstænderne; men denne Medvirkning trænges mere og mere tilbage, eftersom Højstemagten i Løbet af 16. og 17. Aarhundrede stiger paa Stændernes Beslutning. Den eneste Grænse for Højstens Kirkeforfatning bliver da hans Forpligtelse til at holde sig indenfor Guds Ords Bud; men medens han fra Begyndelsen særlig i denne Henseende søgte sig bundet til Theologernes Erklæringer, blev ogsaa dette Bånd svagere, efterhaanden som den absolute Højstemagt stiger frem af Stændersforfatningen.

Nogen Deltagelse i Kirkestyrelsen tilkom der ikke Menighederne i de tyske Landskirker, og væsentlig del samme Forhold finder Sted i de frie Rigsstæder, der antog Luthers Lære. Og saa her var det Forbigenheden, der førte Kirkeforfatningen. Underledes stillede Sagen sig i de Territorier, navnlig i det vestlige Tyskland, hvis Højster ikke vilde forlade den katolske Kirke. Her udbanner sig under Paavirkning af reformerte Forbilleber en Selvstyrelse i de enkelte Menigheder, der saakaldte Presbyterium, og en Sammenlutning af Landets forskellige Menigheder ved aarlig sammentrædende Synoder.

I Norden udbildede Kirkeforholdene sig i det hele som i de tyske Landskirker. I Hertugdømmet Slesvig paabegyndte Hertug Christian (3.) som sin Faders Statsholder allerede 1527 Ordningen af den nye Kirke ved Udnævnelsen af evangeliske Provster (Superintendenten) for Haderslev Amt og Tørringlen. Og da København havde overgivet sig til ham i 1536, og han saaledes var Herre over hele Danmark, var hans første Omfjerg at ordne de opløste Kirkeforhold. Først affattedes den befalende katolske Kirkeforfatning ved Bistoppernes Afstættelse, og ved Reversen af 30. Oktober 1536 bebudedes en ny Ordning med andre kristelige Bisper og Superintendenten, der kun skulde indfattedes til at lære og prædike Evangeliet og Guds Ord for Fjolket, men hvortil havde gejstlig eller verdslig Regimente. Den nye Ordning skulde forfattes af Kongen, Rigens Raad og lærde Mænd i Forening. Og saaledes stede det ogsaa. Den nye Kirkeforfatning, der udkom i 1537, var udarbejdet af danske gejstlige Mænd, gennemfjet af Reformatorerne i Tyskland og endelig revideret af Bugenhagen, derpaa billiget af det danske Rigsraad, hvorpaa den ved Kongebrev af 3. September 1537 udfærdigedes paa Latin i Kongens eget Navn for hele Monarkiet. Der indfattedes Superintendenten, der skulde have Tilsyn med Præsterne og gennem Bistatfer bruge Omfjerg for, at Menighederne religiøse Tare varetoget.

Men Kirkens Styrelse hvilede ligesom i de tyske lutherse Lande i Kongens Haand som Landsherre. En revideret dansk Oversættelse af Ordningens betingede bestemte paa en Herredag i Odense 1539, med Rigens Raads Raad og Samtykke under Kongens og Rigens Raads Segl, og Kongen erklærede i denne, at, "der som noget er forfjort i denne Ordning, skulde vi altid forhandle og revidere det med vort Rigens Raads og lærde Mænds Raad, hvis kristeligt og billigt er, som ikke mod det hellige Evangelium og Guds rene Lærdom."

Nogen Konfessorialordning indførtes derimod ikke i Danmark. Kongerne indfattede vel fra Tid til anden Synoder, bestaaende af Superintendenterne og de teologiske Professorer til Forhandling om kirkelige Spørgsmaal angaaende Liturgien og Kirkestugtens samt gejstlig Jurisdiction. Ligeledes toges Theologer med paa Raad ved Afstættelsen af kirkelige Love, faaledes Frederik den Andens Fremmedretter af 1569, der er affattede af Niels Hemmingsen. Men isørigt handlede Kongemagten i høj Grad selvstændigt i Kirkens indre Anliggender. Da N. Hemmingsen senere blev mistænkt for Kalvinisme, udfærdigede Kongen ganske paa egen Haand en Ordre, der under Straf paa Liv og Guds paabød alle Doktorer, Professorer og Pastorer i København om Nabberet at lære ganske i Overensstemmelse med den augsburgske Konfession. Den lutherse Kongemagt anfaa det lige saa meget som den katolske Bispemagt som sin Pligt at vaage over Enheden i Troen og Kirkefættens. Og da Kongen i 1580 forbyder Indførelsen af Konfessionen her i Riget, paaberaaber han sig, at han som kristelig Forbigenhed traqter efter at opretholde den rette Lære og Enighed i Riget og hindre alt, hvorved Fred, Ro og Enighed kan forstyrres. Guds regis ejus religio, Landsherrernes Religion var i hele den lutherse Verden bestemmende for Underfaaternes Religion

E. J. L.

Efterret fra Kredsmødet i Ferndale, Cal.

Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at jeg i mit Referat fra Kredsmødet har udeladt noget, som skulde have været omtalt, og saa gør jeg nu min Forfølsse god. Efter min Meddelelse at domme jer det ikke ud til, at Hjeret havde nogen Plads ved vort Kredsmøde; men dette var ikke saa — toært imod! Om Søndagen under Højmesegudstjenesten blev det lagt et Offer paa Alteret, der beløb sig til noget over et Hundrede Doll. Det usjagtige Beløb kan jeg ikke nu minde. Og efter at Præsternes Rejse var udbetalt deraf, besluttede saa Vennerne i Ferndale at skænke Resten — 45 Dollars — til kirkebygningensfondet i San Francisco. Pastor P. L. C. Hansen modtog paa Ansøgers Menigheds Vegne dette Beløb med Tak, og senere under Mødet lagde Kvindeforeningen 10 Doll. til det af Menigheden skænkede Beløb. I Forbindelse med denne Tilføjning til min Meddelelse om vort Kredsmøde vil jeg gerne sige her: Venner omkring i den forenede Kirke i Ferndale bygningssagen i San Francisco banker paa hos eder i disse Dage gennem "Kædebrevene" med Van om et lille Bidrag — 10 Cents eller mere. Lad det ikke være en Bøst for vore Dren, men tom Gerningen til Hjælp med et lille Bidrag! Udfæst det at faa en Kirkebygning i den store By, saa er Arbejdet dermed betrugget baade paa den ene og den anden Maade, og det er jo det, der skal stræbes efter. Lad nu ikke Sagen trænde hvort paa Ligeophedighed for Mobilie; thi det er jo Herrens Saa, og det er vort Fjolk's Be og Væst, der er med i Arbejdet. Den lille mystifede Ansøgers Menighed tager traftigt og østt fat; men den er lille og fattig alligevel, og den kan ikke gøre et Kæmpearbejde alene, det kan vi aldrig vente eller forlange. Lad os derfor komme den til Hjælp med vore Pengegaver, nu, da den saa besteden og pantt beder om en Haandsrækning!

M. A. Andersen.

Modre.

Nær eller Fjend helbreder ikke. Hvis det sjæle, vilde saa Børn være Sønner. Der findes en institution Marlag herfor, og jeg skal lende over en Kvinde, som maa en enkel Hjælp med at bære med sig Børn og mange andre.

MRS. G. SUMMERS Box D. Notre Dame, Ind